

Pokoli összevisszaság, akarnokság, jellemtelenség és nemzetünk sorsa iránti közömbösség tárul fel a rendőrség és a kormány, valamint a Demszky-féle főváros egymást keresztező, és a másik megállapításait visszautasító jelentéseiből és ellenjelentéseiből. A felelősség át- és elhárítása gyakorlattá vált. Senki nem szégyelli. Emberi jognak tartják. A miniszterelnök helyén marasztalja, Demszky kitünteti a hivatalos vizsgálat eredményeként elmarasztalt főkapitányt. Milliók látták a tényeket a tévékben, és minden nap alakul egy bizottság, rendszerint tojásfejekből, amely megállapítja, hogy az emberek nem jól látták, amit láttak, és a tényekkel szemben az az érvényes valóság, amit a magyarázók állítanak. Mindjárt kerül is egy vagy két közvélemény-kutató intézet, amely felméréssel igazolja, hogy már többen hisznek a farizeusoknak, mint a szemüknek.

Kezdődött a tűzijáték le nem fújásának öt halálos áldozatával, folytatódott az őszi szövegelés nyilvánosságra kerülésének sötétben hagyásával, amikor a miniszterelnököt csak az nem érdekelte, hogy titkos, zárt ülésen elmondott beszéde hogyan került nyilvánosságra, ami önmagában is képtelenség, majd az ennek nyomán kirobbant tüntetések előbb ostrommá és zavargássá fokozásával, majd végződött a tüntetést felszámoló külföldi csapatok jelenlétének, alkalmazásának elhallgatásával. Most már a hallgatásból is bizonyosak lehetünk, hogy jelen voltak, intézkedtek, netán vezettek, és ha kedvük tartotta, ütöttek-verték.

Ez a legnagyobb disznóság, ami a rendszerváltás óta történt. A magyar önállóság meggyalázása. Október huszonharmadikán történt, s ez még megalázóbbá teszi az esetet. Minthogy életünk minden fontos ténye vagy elhallgatott, vagy a túlbeszéléstől szétcincált, nyúlós és taknyos, ezt is nehéz megfogni. Először csak a Rózsadomb Géniuszának cinikus ötletét véli benne a megfigyelő, majd az egész magyarságra nehezedő moszkovita, Apró-klános nyomásnak, egy Szerovtól és Andropovtól tanult módszer hajtásának, és nem látja benne a rendszert. Pedig ez az: rendszer.

A múlt héten közöltük kivonatossan a „Zeit Fragen” című hetilap két cikkét is, amelyek az emlékezetes tavalyi franciaországi zavargások Moszad-ügynökök általi provokálásáról beszéltek. A nyomornegyedekben, a kábítószerező és munkanélküli arabok között képzett hergelők jelentek meg, s könnyedén országossá fokozták a lázadást. Minden nagyobb francia ipari város arabok lakta betontengerében gyújtogatás és randalírozás kezdődött, amelyet aztán Sárközy belügyminiszter és elnökjelölt vaskézzel tört le, kiseprűzendő csőcseléknek nevezve az arabokat, a muzulmánokat. Arabellenessé hangolni Franciaországot tisztán látható izraeli érdek, népszerűvé tenni az erős embert, a békét és nyugalmat kívánó francia többség előtt, szintén az, zsidó érdek, mert a jelenlegi francia belügyminiszter, Nicolas Sarkozy – zsidó. Ebben a vetületben már egészen másként festenek a budapesti események. Kibontakozik egy titkosszolgálati profizmussal megtervezett eseménysorozat, amelynek végcélja egy szigorú, kézben tartott, a népet halálra ítéelő, a középréteget lesüllyesztő, diktatórikusan vezetett, félelemben élő társadalom megteremtése, és egy Izraelből irányított hatalom megalapozása Magyarországon. A terv valószínűleg nem a Rózsadomb Géniuszának fejéből pattant ki, ő csak blogíró, eszközember. Lehet, hogy az őszi beszédet nem is mondta el, vagy nem Őszödön, hanem utólag valahogyan felvették. Lehet, hogy elmondta, mindegy, a terv szerint a kiszivárogtatással és a hirtelen nyilvánosságra kerüléssel kellett a dolgoknak elkezdődniük. Érdekes módon a Kossuth Rádió vállalkozott a Tilos Rádióra emlékeztető hírrobbantásra. Ha valakik nem fedezték volna a dolgot, ennek a botránynak súlyos következményei lehettek volna. De maga Rózsadombi Génusz – most már csak így nevezzük, esetleg munkaszüneti napokon Kondukátornak – sem tulajdonított jelentőséget a kiszivárogtatásnak. A beszéd még a közreadása napján hatalmas felháborodást váltott ki. Az első estén és a következőkön

összeverődött tömeg egy része, politikai törzse, középosztálybeli része kétségtelenül magától jött a térre, vagy legfeljebb SMS-hívásokra, a következő erőszakos cselekményeket azonban már provokálták és vezényelt nehézfiúkkal hajtották végre. A megrendezettség ténye minden megte-kintéssel világosabbá válik. A védelem gyengesége, alkalmatlansága és irányításának szándékos gyengesége is nyilvánvaló. A hatalom még halott rendőröket sem bánt volna, mint ahogy New Yorkban sem takarékoskodott a tűzoltók életével 2001. szeptember 11-én.

Összeáll tehát egy kormányellenes tüntetéssorozat, amelynek van saját tehetetlenségi nyomatéka, becsületes indítéka, és van háttérből, titkosan vezényelt, célratörő irányítása, amely a zártabb, diktatórikus társadalom megteremtését, az izraeli érdekek mindenekelőtti érvényesítési lehetőségeit tartja szeme előtt, és végeredményben az egész társadalomnak egy másik állapotba, netán rendszerbe átterelését célozza. Utálja meg a maga ellenállását és kívánjon egy erős kezet a vértől irtózó polgári közép. Kifárasztás – állhatott a forgatókönyv egyik fejezetének tetején. A céltalanság és tehetetlenség érzetének felerősítése, a szilárd, akár kemény öklű vezetés utáni vágy, és a sérelmek, nélkülözések csendes eltűrése: ezek a fő célok.

A rendező moszadosok jól számítanak. Az ellenzék és pártjai, szervezetei, civil kezdeményezései valóban felőrlődnek ebben a hullámmó, de eredménytelen harcban. A Fideszt rákényszeríti ez a sikertelenség és a híveinek tanácsalanná válása, hogy legtöbbet önmagával foglalkozzék, és apadó tömegeit akár pótcselekvésekkel is, de elfoglalja, lekösse. Az MSZP sem tudja megerősíteni, feltölteni a saját tömegbázisát, mert a gazdasági nehézségek miatt a sajátjainak egy része is elpártol tőle, de gyengülve is talpon és hatalmon marad, mert az ellenfeleket szétveri, és az egész társadalmat tehetetlenségre kárhoztatja. Megint előállnak a közvélemény-kutatók és közlik az MSZP erősödését. Mire teljességében beköszönt az elvonások kora, majdnem mindenkinek a betevő falat megszerzése, a régebbi családi életszínvonal akár megalkuvások árán való megőrzése lesz a célja, és senki nem fog törődni az utcával, a „forradalommal”, amelyből amúgy is ki van ábrándítva, mert sok nímándot lát legyeskedni körülötte.

A saját menetrendünket a francia menetrend alapján ismerhetjük fel. A helyzet nem azonos, csak hasonló. Franciaországban a franciákat arabellenessé és muzulmánellenessé kell tenni, hogy a francia kormány húzza el a kezét a palesztin kérdéstől, és Amerikához hasonlóan adjon szabad kezet a népirtásnak. Magyarországon egy százszázalékosan megbízható „gojfronti” kormányra van szükség, és az összes gazdasági, kulturális és kormánypozíció biztonságos betöltésére, valamint arra, hogy a társadalom minden képtelenséget, gazemberséget, szabadrablást és alkalmatlanságot nyeljen le. Egy állam, amelyben a rendőri vezetők így perlekednek, mint itt, ahol a minisztériumi főtisztviselők nem ismerik a saját maguk által kibocsátott rendeleteket, végzéseket, ahol a bíróság sajtóhír alapjául szolgáló rögtönítéletekre kapható, ahol a kormányzás ennyire fejtelten, tolvaj és ostoba, ahol a köztársasági elnöktől az őstermelőig mindenkit hiteltelenítenek és mindenkitől elvesznek valamit, ahol liberalizmust hirdetnek, de zsarnokságot készítenek elő, majd valósítanak meg, az nem állam, hanem egy halmaz. Mint egy szélfújta szénakazal.

A háttérből irányítóknak, a valódi vezetőknek és az egész országot megszerezni készülőknak pontosan erre van szükségük: zűrzavarra. Tartás nélküli államra, hiteltelenségre, a magyar termék, magyar áru, a magyar munka leértékelésére, a fix pont hiányára. Az önértékelés és az önbizalom elsorvadására. Egy akármilyen irányzat által, de szilárdan vezetett nemzeti állam keretében céljukat, az új európai zsidó központ megteremtését nehezebben tudják kivitelezni, mint a laza, füstölgő halmazban. A legkisebb erőfeszítéssel és a legolcsóbban a zűrzavar

közegében lehet megszerezni a földet, az irányítást, tönkretenni a kultúrát, elsilányítani a nyelvet.

A támadás mindegyik ponton folyik a nemzet ellen. Az egészségügy szétverése, megbénítása, és a jövedelem csökkentése felgyorsítja a népi halálozást, megcsappantja a középrétegek erejét, elcsendesíti, majd megszünteti az ellenállást, a magyar nyelv idegen elemekkel tűzdelése és sajátos tömör tárgyiasságának, képalkotó készségének elrontása a történelmi közértést és az összetartozás öntudatát oldja ki a nemzetből. Ezen a halmazon – a trágyadomb is halmaz – Rózsadomb Géniusza egész nap kukorékolhat. Nincs is más feladata. Ígérte ugyan, hogy most már aztán kormányozni fog, de nem kormányoz. Kukorékol.

Az ellenállás módjaira, formáira szintén tettünk javaslatot a múlt héten és korábban is máskor. A tiltakozásokba magunk szabta szüneteket kell beiktatni. Fontos, hogy ne akkor álljon le a nemzeti közép, amikor az ellenség – igen: ellenség! – akarja, hanem amikor mi jónak látjuk, és akkor kezdje újra, amikor az ideje elérkezik. Egymás mozgalmainak, sztrájkjainak, tiltakozásainak támogatása, mindenki mindenkiért.

Kézzelfogható akciók, az egész nemzeti oldal védelme alatt egész pályás elzárások, megbénítások. A legfontosabb pedig éppen ennek a franciaországi feltárásnak a fényében az, hogy a magunk irányítása alá kerüljünk. „Ruszkik, haza!”

Fel kell ismernünk a provokátorokat és a külső utasításokat teljesítőket. A médiára kell rámenni, személy szerint is a fő hazudozókra. Ne lehessen büntetlenül ennyit és ennyire pimaszul hazudni Magyarországon.

A legnehezebb azonban azt megértetni a néppel, a saját tömegeinkkel is, hogy miért kell ezt tennünk. Miért kell keményen megharcolnunk. Nem a mostani nehézségek miatt, nem a mostani megrövidüléseink ellen. Ezek is borzasztóak, de a jövő még sötétebb. Mindenkinek vannak órái, napjai, esetleg hetei, amikor családi vagy egyéni sajkája csendesebb, boldogabb vizekre ér. A társadalomnak vannak még középujt is jelentékeny rétegei, amelyek még el tudják viselni a nehézségeket. Megérik, de még élhetnek majdnem zavartalanul. Még majdnem minden működik. Áru van, ég a villany, a lakás meleg, kozmetikusra is lehet költeni, a kislány fogyókúrázik, hogy cingár maradjon. Az élet szép és sokszor meghitt, a boldogság a szervezetünkbe is bele van írva, különösen a fiatalokéba. Vagyunk. Minek ide forradalom. Elvész a nemzet? Nem ködös fogalom ez? De megmarad az ember. Valami lesz mindig. A megszállók erre a felfoghatatlanságra építenek. Erre a jövőbelátási képtelenségre. Ők már tudják, hogy milyen vékony jégen csúszkálunk mi, s azt is, mikor szakasztják be alattunk. A jelen sosem elég borzalmas, ha az ember egészséges. A jövő ugyan mindig borzalmasabb, de azt hisszük, messze van. Majd valahogy megússzuk.

Most azért kell jóformán ismeretlen belső tudatossággal a megszállók ellen fellázadni és ezeket ügynökeikkel együtt eltakarítani, hogy egyszer legalább elviselhető jövő elé nézzünk, és ne legyen a magyar élet mindig rosszabb és sötétebb.

A cél az, hogy leigázzanak bennünket. Leállítani a népi képzést, az alulról, a magyar népből való felemelkedés lehetőségeit, csak egy vékony, idegenszerű vezetőrétegre, zsidókra vagy gojfrontosokra bízni a vezetést, elvenni a saját kultúrát, és egy nemzetközi moslékkal felcserélni, kivonni a nyelv megtartó erejét a lelkünkéből és földönfutóvá tenni bennünket. Ez, mint a franciaországi példán is láthatjuk, világrendszer, de mi célpont vagyunk, mert nem védjük magunkat. Préda vagyunk, mert már prédává gyengítettük magunkat.

Nem mindenki képes arra, hogy a jövőnek ezeket a sötét esélyeit meglássa. Ezért senkit nem szabad hibáztatni. Ez részben adottság, részben tapasztalat és ismeret kérdése, ehhez történelmi látás kell. Ösztönös, de nagyon mély történelmi látás a magyar parasztban volt, ezért

is először az ő életkereteit verték szét az új ávósarak. Tragikus történelmi látása volt a művelt, felelős magyar arisztokratának is, Széchenyinek és Telekinek, íróink közül Szabó Dezsőnek, és alkotóan, mély hittel, akarással, minőségimádattal volt magyar sötétenlátó Németh László. Csak ezeknek a régi, sötét és mély húroknak a megpendülése bátorít fel bennünket a szókimondásra, a Véres Kard körülhordozására. Szervezett ellenállásra szólítunk fel, nem pótcselekvésekre.

Ami ellen egyébként mi még el sem kezdtük a védekezést, az már évszázadok óta tervszerűen folyik ellenünk. A „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei”-ből, ezúttal a hatodikból idézünk, hogy felnyissuk a szemeket.

„Hamarosan hatalmas monopóliumokat fogunk létesíteni, óriási vagyontárolókat, amelyektől a még a nagy nem-zsidó vagyonok is olymértékben függenek majd, hogy a politikai összeomlást követő napon el fognak tűnni éppúgy, mint az államok fizetőképességébe helyezett bizalom./.../ Minden lehetséges módon növelnünk kell szuperkormányunk jelentőségét azzal, hogy mindazok oltalmazóiként és jótévedőiként állítjuk azt be, akik önként alávetik magukat nekünk. A goj nemesség mint politikai hatalom halott. Nem kell számításba vennünk. Mint földbirtokosok azonban még lehetnek ártalmasak ránk nézve, minthogy a megélhetésüket biztosító erőforrások révén önellátók. Ezért lényeges számunkra, hogy bármi áron megfosszuk őket földjeiktől. Ez legjobban a földbirtokon nyugvó terhek növelésével, a földbirtok eladásításával lesz elérhető. Az erre irányuló intézkedésekkel sakkban fogjuk tartani a földbirtokosokat és alázatós, és feltétlen engedelmisségre fogjuk készíteni mindnyájukat.

A goj nemesek, minthogy átöröklés folytán képtelenek beérni kevéssel, rohamosan leépülnek és tönkremennek.

Ugyanakkor intenzíven támogatnunk kell a kereskedelmet és az ipart, mindenekelőtt azonban a spekulációt, amelynek az a feladata, hogy ellensúlyozza az ipart. Spekuláció nélkül az ipar megsokszorozásának a magánkézben lévő tőkét és hozzájárulna a mezőgazdaság talpra állításához, amennyiben megszabadítaná a földbirtokot a mezőgazdasági bankokkal szembeni kötelezettségeitől. Arra van szükségünk, hogy az ipar vonja el a mezőgazdaságtól mind a munkaerőt, mind a tőkét és a spekuláció segítségével játssza a kezünkre a világ minden pénzét, s ezáltal juttassa proletársorba az összes gojt. Akkor a gojok meg fognak hajolni előttünk, ha másért nem, azért, hogy megkapják a jogot ahhoz, hogy éljenek.”

Ezek a jegyzőkönyvek a XIX. század végén, a bolsevista forradalom előtt keletkeztek, 1895-ben. Először Lenin és Trockij valósította meg ezeknek a leglényegesebb elemeit, persze másként, fogyatékosan és szörnyű vérözönben.

A program Magyarországon most Rózsadomb Géniusza vezetésével és az október 23-án itt tevékenykedő, idegen zsoldosok közreműködésével folyik. Egyszerre épül a Hajógyári szigeten jachtkikötő és Duna-parti Las Vegas, valamint új kormánynegyed, a belvárosi palotákat pedig eladják, és közben a „földbirtokosokat”, akik már csak őstermelők, földönfutóvá teszik, és gyér számú ifjaikat iskola nélkül hagyva elbutítják. A kérdés az, hogy talpunkra állunk vagy térdre állva könyörgünk a pusztá életünkért.